Küfür, İmana Zıttır

Kâzım Bey: “Mesnevî-i Nuriye’de (s. 76) geçen, ‘İ’lem eyyühe’l-aziz! Kâfirlerin, Müslümanlara ve ehl-i Kur’ân’a düşman olmaları küfrün iktizasındandır. Çünkü küfür imana zıddır. Maahaza Kur’ân, kâfirleri ve âba ve ecdatlarını idam-ı ebedî ile mahkûm etmiştir’ cümlesini açıklar mısınız?”

Üstad Bedîüzzaman Hazretleri bahsettiğiniz paragraflarda küfür sıfatı ile iman sıfatını ele alıyor ve bu sıfatlarla bütünleşmiş insanların davranışlarını masaya yatırıyor. Küfür, imana zıttır. İman da küfre zıttır. Çünkü küfür hakkı inkârcılıktır. İman da hakkı özünden doğrulamaktır.

Küfür sıfatı bir insana girdiği zaman sadece inkârcılıkla bırakmıyor. O insana türlü türlü olumsuz davranışlar da kazandırıyor. İnsanı insanlık sıfatını bitirinceye kadar olumsuz biçimde yönlendiriyor. Ahlâkını, huylarını, alışkanlıklarını, görgüsünü, kültürünü, örfünü, duyarlılıklarını, zevklerini, davranışlarını olumsuz yönde etkiliyor. İnsanda olumlu ne varsa alıp götürüyor. Buna en yakın ve en çarpıcı örnek, geçtiğimiz yüzyılda dünya ile hemen her olumlu konuda ters düşen komünist blok olmuştur. Orada insanın fert olarak değeri yoktur. İnsana ait hiçbir değerin, inancın, dinin, dinî duyguların kıymeti yoktur. İnsanlar komünist ideolojinin köleleridirler…vs.

Kâfirler, Müslümanlara küfür sıfatları dolayısıyla düşmandırlar. Kur’ân inkârcıları en şiddetli azapla müjdeliyor: Ebedî Cehennem! Müslümanlar, inkârcıları bu “inkârcılık” sıfatlarından dolayı sevemezler, onlarla dost olamazlar, onlarla birliktelik kuramazlar. Çünkü inkârcıların dostlukları yalandır, muhabbetleri düşmanlıktır. Onlardan medet beklenilmez. Onlara karşı Allah’ı dost edinmeli ve Allah’ı kendimize Vekil tayin etmeliyiz.

İnkârcıların medeniyeti ile mü’minlerin medeniyeti arasında büyük uçurumlar vardır: İnkârcıların medeniyeti aslında medeniyet değil, medeniyet elbisesini giymiş korkunç bir vahşettir. Dışı parlıyor, içi yakıyor. Dışı süstür, içi pistir. Sûreti uğursuz, özü ve huyu aksi ve çarpık bir şeytandandır.

Mü’minlerin medeniyeti ise içi nur, dışı rahmet; içi muhabbet, dışı uhuvvet ve kardeşlik; sûreti yardımlaşma, özü ve ahlâkı şefkat ve merhamet olan tatlı bir melektir. Buna bin dört yüz yıllık İslâm Medeniyeti şahittir. Savaş zamanlarında bile kâfirlerin çoluk çocuğuna, kadınına, kızına, yaşlısına, esirine, eli silâhsız vatandaşına dokunulmamıştır. Bir tane olumsuz örneği yoktur! Barış zamanlarında da, düşmanca değil, insanca davranana dostluk ve insanlık eli uzatılmıştır. Fakat “su uyur, düşman uyumaz” sözünde anlatıldığı gibi, onlara karşı hep uyanık olunmuştur.

Mü’min imanının ve birlik inancının gereği olarak kâinata kardeşlik beşiği nazarıyla bakıyor. Gerçekten de bütün mahlûkatı, bilhassa insanları, bilhassa Müslümanları birbirine bağlayan ip kardeşliktir, uhuvvettir. Çünkü iman bütün mü’minleri bir babanın şefkat kanadı altında yaşayan kardeşler gibi kardeş yapıyor.

Küfür ve inkârcılık, tam bir soğukluktur, tam bir bürudettir, tam bir ayrılıktır, fıtrata tam bir aykırılıktır. Kardeşleri bile kardeşlikten çıkarır. Birer menfaat unsuru yapar. Bütün varlıklara ecnebilik tohumu eker. Her şeye ecnebi ve yabancı gözüyle baktırır. Her şeyi her şeye düşman yapar. Kendi içlerinde görünen kardeşlik bile geçicidir ve sınırlıdır. Ezelî ve ebedî ayrılıktan başka bir getirisi yoktur.